

Îmi amintesc ziua în care corabia aleuților¹ a ajuns la insula noastră. La început părea o cochilie mică plutind pe mare. Apoi a crescut și a fost un pescăruș cu aripile strânse. În cele din urmă, în lumina răsăritului, a devenit ceea ce era cu adevărat – o corabie roșie cu două pânze roșii.

Eu și fratele meu ne duseserăm la capătul unui canion care se termină într-un mic port numit Golful Coraliilor. Plecaserăm să adunăm rădăcini care cresc pe-acolo primăvara.

Fratele meu Ramo era doar un băiețel; eu aveam doisprezece ani, iar el doar pe jumătate cât mine. Era mic pentru cineva care a văzut apărând de-atâtea ori soarele și luna, dar iute ca un greier când îl zgândărea ceva și la fel de nesăbuit când era agitat. Din cauza asta și pentru că voiam să n-o ia la fugă, ci să mă ajute la adunat rădăcini, nu i-am spus nimic despre cochilia pe care o văzusem sau despre pescărușul cu aripile strânse.

Am continuat să sap prin desiș cu bățul meu ascuțit, ca și cum pe mare nu s-ar fi întâmplat nimic. Nici

¹ Popor care locuiește în Insulele Aleutine și Insulele Shumagin, situate în vestul statului american Alaska.

măcar atunci când am știut sigur că pescărușul era o corabie cu două pânze roșii.

Dar ochilor lui Ramo le scăpau puține lucruri. Erau negri ca ai unei șopârle, foarte mari și, asemenea ochilor de șopârlă, păreau adesea somnoroși. În clipele acelea vedeau cele mai multe lucruri. Și-acum arătau așa. Erau pe jumătate închiși, precum aceia ai unei șopârle care, întinsă leneș pe o piatră, se pregătește să-și scoată pe neașteptate limba ei lungă și să prindă o muscă.

— Marea e liniștită, a zis Ramo. E o piatră netedă, fără nicio zgârietură.

Fratelui meu îi plăcea să spună că un lucru era altceva decât ceea ce era.

— Marea nu-i o piatră fără nicio zgârietură, am spus. E apă fără niciun val.

— Pentru mine e o piatră albastră, a zis. Și departe, la marginea ei, se află un nor mic ce stă pe piatră.

— Norii nu stau pe pietre. Nici pe cele albastre, nici pe cele negre și nici pe vreun alt fel de pietre.

— Țsta stă.

— Nu pe mare, am zis. Delfinii stau acolo, și pescărușii, și cormoranii, și vidrele, și balenele, dar norii, nu.

— Poate că-i o balenă.

Ramo s-a sprijinit pe un picior, apoi pe celălalt, privind corabia care se apropia și despre care nu știa că e o corabie, pentru că nu văzuse vreodată una. Nici eu nu văzusem, dar știam cum arată pentru că-mi spusese răi alții.

— Cât te uiți tu la mare, eu sap după rădăcini. Și eu o să le mănânc, nu tu.

Ramo a început să împungă cu bățul în pământ, dar tot mai privea spre corabia care se apropia din ce în ce mai mult, cu pânzele ei roșii în ceața dimineții.

— Ai văzut vreodată o balenă roșie? a întrebat.

— Da, am răspuns, deși nu era așa.

— Cele pe care le-am văzut eu erau cenușii.

— Ești foarte mic și n-ai văzut toate ființele care înoată în apele lumii.

Ramo a cules o rădăcină și se pregătea să-i dea drumul în coș. Pe neașteptate, și-a deschis larg gura, apoi a închis-o la loc.

— O canoe! a strigat. Una uriașă, mai mare decât toate canoele noastre puse la un loc. Și roșie, pe deasupra!

Că era o canoe sau o corabie, lui Ramo nu-i prea păsa. Într-o clipită, a aruncat rădăcina cât colo și dus a fost, luând-o la goană prin pădurice și țipând.

Am continuat să adun rădăcini, dar mâinile îmi tremurau când săpam prin pământ, pentru că eram mai tulburată ca fratele meu. Știam că acolo, pe mare, era o corabie, nu o canoe uriașă, și că apariția acelei corăbii putea să-nsemne multe lucruri. Am vrut să arunc bățul și să alerg și eu, dar am continuat să sap după rădăcini, pentru că era nevoie de ele în sat.

Până am umplut eu coșul, corabia aleuților a dat ocol bancului lat de alge care înconjoară insula noastră și a trecut printre cele două stânci care veghează intrarea în Golful Coralilor. Vestea sosirii ei ajunsese deja în

satul Ghalas-at. Luându-și armele cu ei, bărbații noștri au pornit-o repede pe cărarea șerpuitoare ce duce la țărm. Femeile se adunau la capătul terasei de piatră.

Mi-am croit drum printre copacii deși, apoi, mișcându-mă cu repeziciune, am coborât prin ravenă până la stâncile de pe malul mării. Acolo m-am ghemuit, sprijinindu-mă în genunchi și pe coate. Dedesubt se întindea golful. Începuse refluxul, iar soarele strălucea pe nisipul alb al plajei. Jumătate dintre bărbații din satul nostru stăteau pe malul apei. Restul erau ascunși printre stâncile de la capătul cărării, pregătiți să-i atace pe oaspeții nepoftiți dacă s-ar fi dovedit neprietenoși.

Cum stăteam ghemuită printre tufișurile de *toyon*², încercând să nu cad de pe stâncă, să mă ascund cât mai bine și, cu toate astea, să văd și să aud tot ceea ce se petrecea acolo, jos, o barcă a părăsit corabia. La rame erau șase bărbați cu vâsle lungi în mâini. Aveau fețe late, iar peste ochi le cădeau plete negre, lucioase. Când s-au apropiat, am văzut că aveau podoabe de os înfipite în nas.

În spatele lor, în barcă, stătea un bărbat înalt cu o barbă blondă. Nu mai văzusem niciodată un rus, dar tata îmi povestise despre ei. M-am întrebat, privindu-l cum stătea, cu picioarele depărtate și cu palmele strânse în pumn, proptite în șolduri, privind micul port ca și cum deja îi aparținea, dacă era cumva unul dintre acei oameni din miazănoapte de care se temea poporul

² Arbust originar din California, cu frunze veșnic verzi, flori albe și fructe mici și roșii asemănătoare afinelor.

meu. Am fost sigură de asta când barca a plutit până la mal, iar el a sărit afară, strigând.

Ecoul vocii lui s-a izbit de pereții stâncoși ai micului golf. Vorbele îi erau ciudate, nu semănau cu nicio limbă pe care s-o fi auzit vreodată. Apoi, fără grabă, a început să vorbească în limba noastră.

— Am venit cu gânduri pașnice și doresc să stăm de vorbă, le-a spus bărbatilor de pe mal.

Niciunul n-a răspuns, dar tata, care se afla printre cei ascunși în spatele stâncilor, a ieșit în față, coborând pe plaja înclinată. Și-a înfipt sulița în nisip.

— Eu sunt căpetenia din Ghalas-at, a zis. Numele meu este Căpetenia Chowig.

M-a mirat că i-a spus unui străin numele lui adevărat. Toți cei din tribul nostru aveau două nume, cel adevărat, care era secret și folosit arareori, și unul obișnuit, pentru că dacă oamenii te strigă pe numele tainic, el se secătuiește și-și pierde vraja. Așa că eu eram strigată Won-a-pa-lei, adică Fata cu Păr Lung și Negru, dar numele meu tainic este Karana. Numele tainic al tatălui meu era Chowig. Și nu știu de ce i l-a spus unui străin.

Rusul a zâmbit și i-a întins mâna, spunând că-l cheamă Căpitanul Orlov. Tata a întins și el mâna. Nu i-am putut vedea fața, dar nu cred că i-a întors zâmbetul.

— Am sosit împreună cu patruzeci de oameni din echipajul meu, a spus rusul. Am venit să vânam vidre. Vrem să ridicăm o tabără pe insula voastră cât timp durează vânătoarea.

Tata n-a zis nimic. Era un bărbat înalt, deși nu la fel de înalt precum Căpitanul Orlov, și stătea cu umerii lui

goi trași înapoi, gândindu-se la ce-i spusese rusul. Nu se grăbea să răspundă pentru că aleuții veniseră în mai multe rânduri să vâneze vidre. Fusesse acum multă vreme, dar tata își mai aducea aminte de ei.

— Îți amintești de-o altă vânătoare, a spus Căpitanul Orlov, văzând că tata tăcea. Am auzit și eu de ea. Oamenii aceia erau conduși de Căpitanul Mitriff, care era un nesăbuit și care acum e mort. Necazul a fost că tu și tribul tău ați făcut toată treaba.

— Am vânat, a zis tata, dar cel pe care-l numești nesăbuit voia să vânam fără oprire de la o lună nouă la alta.

— De data asta nu trebuie să faceți nimic, a zis Căpitanul Orlov. Oamenii mei o să vâneze și vom împărți prada. O treime pentru voi, plătită în mărfuri, nu în bani, și două treimi pentru noi.

— Părțile trebuie să fie egale, a zis tata.

Căpitanul Orlov s-a uitat lung spre mare.

— Putem vorbi despre asta mai târziu, când proviziile mele vor ajunge pe țărm, a răspuns rusul.

Dimineața era senină și vântul bătea slab, dar era anotimpul în care te poți aștepta la furtuni, așa c-am înțeles de ce voia rusul să-și aducă lucrurile pe insula noastră.

— E mai bine să ne-nțelegem de-acum, a spus tata.

Căpitanul Orlov a făcut doi pași mari, îndepărtându-se de tata, apoi s-a întors și l-a privit.

— E corect să primești doar o treime pentru că noi o să facem munca și noi o să fim cei care ne punem viața în primejdie.

Tata a scuturat din cap.

Rusul a mormăit în barbă:

— De vreme ce marea nu-i a ta, de ce ar trebui să-ți dau ceva?

— Marea care înconjoară Insula Delfinilor Albaștri e a noastră, a răspuns tata.

A vorbit încet, așa cum făcea când era supărat.

— De aici și până la Santa Barbara – cale de douăzeci de leghe?

— Nu, doar partea de lângă insulă, cea în care trăiesc vidrele.

Căpitanul Orlov a scos un sunet din gât. L-a privit pe oamenii noștri cum stăteau pe plajă, apoi s-a uitat spre ceilalți, care ieșeau acum din spatele stâncilor. L-a privit pe tata și a dat din umeri. A zâmbit dintr-odată, arătându-și dinții lungi.

— Părțile vor fi egale, a zis.

A mai spus ceva, dar n-am mai auzit, pentru că-n clipa aceea, în marea mea tulburare, am mișcat din loc o piatră, care a căzut cu zgomot de pe stâncă, ajungând la picioarele lui. Toți cei de pe plajă au privit în sus. Am ieșit fără zgomot din tufișuri și-am alergat fără oprire până am ajuns la terasa de stâncă.